

enig med mig i, at en Beslutning, som den omhandlede, vil have sin fulde Gyldighed i og for sig, uden at der kan blive Spørgsmaal om Kongens Sanktion.

Indenrigsministeren: Det er ganske selvfølgelig, og hvis jeg har nævnt Ordet Sanktion, er det en reen Fortalelse. Derimod behøves Kongens Samtykke til selve Udsættelsen, og med Hensyn hertil er det, at jeg har udtalt, at jeg vilde søge at erhverve Hans Majestæts Tilladelse til at indsætte en anden Dag i Stedet for den foreliggende, hvis det skulde pusses fra Rigsdagens Side.

J. A. Hansen: Det forekommer mig, at Hans Majestæt Kongens Villie klart fremgaar af det Forslag, der foreligger.

Ville: Jeg antager, at Forsamlingen ved denne Leilighed maa have gjort den Erfaring, som vistnok oftere kommer for, at jo simplere og klarere en Sag synes at være i det Dieblil, den forelægges, og jo mindre man venter, at den skal give Anledning til nogen Debat, desto vanskeligere og mere indviklet bliver ofte den Diskussion, hvortil den fører. Det forekommer mig, at det sidste Punkt, vi her ere komne ind paa, er en ganske mærkelig Prøve paa, hvor langt man kan komme bort fra det, der egentlig skulde være Gjenstand for Forhandlingen. Derjom jeg ikke tager aldeles feil, saa beroer det paa en fuldstændig Misforstaelse, at det i et Tilfælde som dette skulde være alene Rigsdagen overladt at fatte en Beslutning, der da eo ipso skulde være bindende Regel. Jeg troer, at det ved denne Leilighed som altid er nødvendigt at have en samstemmende Villie imellem Hans Majestæt Kongen og den lovgivende Magt, og det forekommer mig ogsaa, at dette staaer tydeligt i Grundlovens § 26, hvor det er sagt, at Kongen kan udsætte den ordentlige Rigsdags Møder paa ubestemt Tid, dog uden Rigsdagens „Samtykke“ ikke længere end to Maaneder. Ellers er ved Lovgivnings-sager Forholdet jo det, at Kongen stadfæster,

hvad vi have vedtaget; ved denne Leilighed er det derimod i en vis Forstand omvendt, idet det er Kongen, der vedtager Noget, som vi ved vort Samtykke skulle stadfæste. Forsaavidt kan det være rigtigt, at der ikke vil blive udsættet nogen egentlig Lov om denne Udsættelse, at der ikke vil skee nogen yderligere Akt af Kongen, efterat Rigsdagen har givet sit Samtykke til Udsættelsen, men det maa dog under alle Omstændigheder være nødvendigt, at Hans Majestæt paa sin Side har en Villie, gaende ud paa det Samme som det, vi ved vort Samtykke stadfæste, saa at det altsaa ikke kan være en ganske given Sag, at naar vi her beslutte at udsætte vore Møder til den 4de Januar, saa skulde dette uden videre være bindende for Hans Majestæt. Det synes at være afgjort, at det maa staae i Hans Majestæt Kongens Magt at sige: Saa vil jeg aldeles ikke indlade mig paa denne Udsættelse, men lade Rigsdagen vedblive at arbejde, eller: Jeg udsætter den da kun i den Tid, som jeg er Herre over alene at bestemme — eller noget Saadant. Det kan umuligt forholde sig saaledes, at vi kunne sidde her og vedtage en Beslutning om Tidsgrænsen for Udsættelsen, der uden videre skal være bindende for Hans Majestæt.

J. A. Hansen: Den ærede sidste Tale har aabenbart ikke rigtig tænkt over det Spørgsmaal, her foreligger, thi han vilde da ikke være kommet til at udtale sig paa den Maade, han har gjort. Her foreligger et Forslag fra Hans Majestæt Kongen om at udsætte Rigsdagens Møder til den 11te Januar, og ligeover herfor blev der af min ærede Nabo til Høire (Høgsbro) fremsat det Spørgsmaal, om man ikke kunde forlorte denne Udsættelse med 8 Dage, saaledes at den kun blev indrykket til den 4de Januar. Det var dette, der gav Anledning til mit Spørgsmaal, idet Hans Excellence Indenrigsministeren htrede, at forsaavidt man vilde prutte og indskrænke Udsættelsen til den 4de Januar, antog han, at han vilde kunne forstaae Hans Majestæts Befræstelse eller Sanktion derpaa. Spørgsmaalet er altsaa